

Eenheid als geschenk van God

De éénheid der christenen is meestal een zaak van vergadering, rapporten en stemmingen. Israël belijdt: „De Heer, onze God is één”, (Deutr. 6 : 4). De éénheid is het levensgeheim van God! De éénheid der christenen is geen zaak van tellen op vergaderingen. Éénheid is het levensgeheim van God, dat ons geschonken wordt in Jezus Christus. In Ef. 4 : 13 noemt Paulus de éénheid van Gods kinderen in één adem met „de volheid van de kennis van Christus”. Éénheid is geen getal, maar de kwaliteit van het leven dat uit God stroomt. God houdt het niet op éénheid, in de numerieke beperktheid van het getal één. Anders zou Hij niet zoveel soorten planten en dieren, en karakters van mensen hebben geschapen...!

God houdt van veelheid. Hij houdt van veelheid in éénheid. Wij tellen: Eén!, twee, drie, vier... En al tellend raken we steeds verder van de éénheid. God telt; Eén, twee, drie, vier... Eén. Let op de hoofdletter van de slot-één! Wanneer God telt, vangt hij de numerieke veelheid tenslotte in een kwalitatieve éénheid. Gods éénheid is.: De volheid van de veelheid. De harmonie der vele stemmen, karakters, begaafdheden. De christenen te Corinthe verdeelden onderling de vele gaven die God aan de Gemeente gegeven had. De één zei: „Ik ben van Paulus”. De tweede: „Ik ben van Céphas”. De derde: „Ik ben van Apollos”. Zo viel de veelheid van Gods gaven (Paulus, Céphas, Apollos) uiteen in verdeeldheid. Veel christelijke verdeeldheid is roof van de volheid van Gods gaven ten behoeve van de eigen groep. Ieder heeft zijn eigen leer. En traditie. En sfeer.

De geschiedenis der oecumene maakt steeds duidelijker, dat de éénheid der christenen niet discussiërend en stemmen tellend aan de vergadertafel wordt bereikt. Alleen wanneer iedere geloofsgemeenschap ootmoedig belijdt, dat het „eigene” dat zij tegenover anderen krampachtig verdedigt en handhaaft, wellicht geroofd is van de volheid van Gods gaven. Alleen wanneer iedere kerk bereid is in de andere kerken iets te ontdekken van de volheid van Gods gaven dat zijzelf mist, alleen dan zal God ons de éénheid kunnen schenken.

O. de Vries

(Uit Mirtepraat, februari 1976)